

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΠΠΟΠ

Ο Κάρολος Ραπποπόρ είνε ένας από τούς ήγέτας τής κομμουνιστικής κινήσεως στη Γαλλία. Φημιζεται γι' τήν έξυπνάδα του, τά πονηρά μάτια του, τ' άχτένιστα μαλλιά του και τήν κλασική άκαθαρόια του. Ο άνθρωπος αυτός συχάινεται τό νερό σάν τό άσπικό καθεστώς !..

Σχετικά μέ τήν παροιμιώδη άκαθαρόια του, διηγούνται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο :

Κάποτε—πάνε πολλά χρόν α από τότε—ό Γεώργιος Κλεμανσώ, ό τέως πρωθυπουργός τής Γαλλικής Δημοκρατίας, ήτανε σοσιαλιστής. Έγραφε κύρια άρθρα σέ σοσιαλιστικές εφημερίδες, έβγαζε λόγιμα σ' ερωγικά συλλαλητήρια και προσπαθούσε μέ κάθε μέσο ν' άνατρέψη τό καθεστώς έκεινο τό όποιον άργότερα—κατά τή διάκριση του πανευρωπαϊκού πολέμου,—υπερβίασε μέ τόσο πάθος και ζήλο.

Σ' ένα σοσιαλιστικό συνέδριο, παρευρίσνετο και ό Ραπποπόρ μέ τόν Κλεμινώ. Ένώ μιλούσε κάποιος ρήτορας, ό Ραπποπόρ, ό όποιος δέν συμφωνούσε καθώς φαίνεται μέ τά λεγόμενά του, πήρε ένα μο' ύβρι και άρχισε νά σημειώνη σά μανικέτια τά σημεία έκεινα έπι τών όποιων θά άπαντούσε άργότερα στόν όμιλούντα. Ένώ όμω, κρατούσε, μέ νευρική ταχύτητα, σημειώσερις πά ω στά μανικέτια του, ό Κλεμανσώ σάβει και τ' ύ λέει στ' αυτό :

— Άγιγιτέ μου Ραπποπόρ, τά μανικέτια σου τά βλέπω τόσο μακρι άπ' τή βρόμια, όστε πού φαίνεται πώς καλύτερα θά κανες νά έγραφεσ σ' αυτά...μέ κινωλιά !..

Καλόγερο τό άρματωλικό μοιράστηκε στά δύο. Ο Σκαλτσόδημος, σά γεροντώτερος και σεβαστότερος πήρε τή μεγαλύτερη περιφέρεια, κατά τίς ένβολές του Μάρου ποταμού. Ο Γούλας και ό Διάκος πήραν τήν έπάνω περιοχή, κατά τά Βαρθούσια. Τρία χρόνια ζούσαν έτσι, ήσυχαι ό άρματωλοί, καθήσαστο στό κώδι του (τίν περιοχή του).

Και φρονίμως στήν έποχή που ό Άλή Πασσά άπεφάσισε νά κινήση τήν άποστασία του έναντίον του Σουλτάνου, κ' έκάλεσε στά Γιαννενα όλους τούς πλάρχηγούς, Άλβανούς και Χριστιανούς. Μαζί μ' τούς άλλου: και τό Σκαλτσόδημο, γιά ν' άντιπροσωπεύση τό άρματωλικό του Αιδαρισκο. Άλλα, ό Σκαλτσόδημος έστελλε σ' ή θέση του τό Διάκο. Ο Άλή; έθανύσε τόν Έλληνα άρματωλό και τόν περιποίησε πολύ. Στό σεράγι του Άλή ό Διάκος σκετίστηκε μέ τόν Όδυσσέα Άνδροτύσο και άλλους καπετάνιους.

Όταν ό Διάκος ξαναγύρισε σ' άρματωλικό άρχισε νά ξεχωρίζη καθαρά μέ τήν υπεροχή του, που σκέπαζε τό όνομα του Σκαλτσόδημου. Ο Λαός, Τούρκοι και Χριστιανοί τότε σέβονταν γιά τή δικαιοσύνη του και τή παλληκαριά του. Οι πρόκριτοι τών χωριών τής δικαιοδοσίας του διαλαλούσαν τόν ίπποκο του χαρακτηριστικά. Τά παλληκαρία του καμάρωναν που είχαν άρχηγό τούς τό Διάκο, κ' ήσαν έτοιμα νά πεθάνουν γι' αυτόν.

Ο Σκαλτσόδημος τά μάθαινε όν' αϊδιά, και τό σκουλήκι τής ζήλειας δάγκωνε τήν καρδιά του. Έπειτα ήσαν και μερικοί άλλοι που φθονούσαν τό Διάκο και μοιρομύριζαν σ' αυτό του Σκαλτσόδημου ότι τάχα ό Διάκος μελετάει τόν άφανισμό του γιά νά πάρη τή γενική άρχηγία και τών δυό άρματωλικών. Και ό Σκαλτσόδημος ζούσε όλοένα σέ ύποψίες.

Η δυσπιστία του αυτή φάνηκε στό πανηγύρι τής Παναγιάς κατά τό 1820, όταν οι δυό καπετάνιοι συναπαντήθηκαν έξω από τήν εκκλησιά. Ο Σκαλτσόδημος ούτε χαϊρέτης καν τό Διάκο. Και όταν ό Διάκος τον έρωτησε τήν αιτία τής ψυχρότητός του, ό Σκαλτσόδημος του είπε καθαρά τίς ύποψίες του. Ο Διάκος διαμαρτυρήθηκε έντονα ζητώντας νά φέρη μπροστά του τόν καταμνηστή να όμολόγηση.

— Τι τά θέλεις ; είπε ό Σκαλτσόδημος μέ δυσάρσκεια. Δυό άνα σ' έναν ταβλά δέν κάνουν. Η έγώ νά φύγω από τά μέρη τούτα ή έσύ.

— Φεύγω έγώ, καπετάνιε, ειπε μέ σεβασμό ό Διάκος. Και τήν ίδια μέρα ό ίπποτικός Διάκος, άφού άπεχωρίστηκε τό Σκαλτσόδημο, τό Γούλα και τούς άλλους φίλους και τόσα χρόνια συναγωνιστές, παρατήρηκε από τό καπετανάτο, και μ' ένα μόνο σύντροφο, τόν Περγλίγκα, έφυγε στή Λεϊβαθεία. Έκει βρήκε τό φιλο του Όδυσσέα, πλάρχηγό τής Λεϊβαθείας από τό 1816, ό όποιος τότε δεχτηκε μέ άνοιχτή άγκαλιά και τόν άνώμασε πρωτοπαλίη καρό του.

Είπαμε στήν άρχή ότι ό Άθανάσιος Διάκος ήτανε ψυχή ρωμάνικη. Τραβλαινότανε γιά τό τραγούδι. Πολλές φορές τά παλληκαρία του τόν εύρισκαν νά κάθεται έξωστρο, στό βάθος καμμάς ρεματιάς μέ πλατάνια και ν' άκούη μέ κατάνυξη τή συναυλία τών άηθονών, συγναμήμονς ! Η γενναία ψυχή του είχε ποιητικούς ένδοσιαμούς. Τό μαρτυρεί και ό έπικός θάνατός του στό Γεφύρι τής Άλαμανας. Πέθανε μέ τό στήχο στά νέα του χείλη :

Γιά ίδας κιαρό που διάλεξε ό Χάρος νά μέ πάρη,
Τώρα π' άνθίζον τά κλαριά και βγάζει ή γής χορτάρι !..

ΕΞΕΝΟ ΚΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από Γερμανικά, Άγγλικά, Αυστριακά και Σουηδικά σατυρικά φύλλα.)

— Μά πώς θέλετε, νά σάς άλλαξω αυτό τό έκατοστόρικο, άφού είνε κάλπικο ;
— Τό ξερω. Κι' άκρυβώς γι' αυτό θέλω νά τό άλλαξω !

— Μπαμπά, πώς λέγεται ένας που παίρνει δυό γυναίκες ;
— Δίγαμος.
— Κι' ένας που παίρνει τρεις ;
— Βλάκας !

— Είνε κάμποσος καιρός γιατρέ μου που έχασα τελείως τό μνημονικό μου. Τι μέ συμβουλεύσε νά κάμω ;
— Πρό παντός νά μου πληρώσετε προκαταβολικώς τήν επίσκεψη !..

— Τήν στιγμή που έπρόκειτο νά παντρευτώ, έμαθα ότι ή μέλουσα γυναίκα μου, έξώδους πέντε χιλιάδες φράγκα, μόνον γιά τήν ράφρα της.
— Και τότε τι έκαμες ;
— Παντρεύτηκα τή ράφρα !

— Άπόψε, θεις μου, είδα στό ύπνο μου ότι πέτυχα σίς έξετάσεις και μου έδωσεσ ένα τάλληρο.
— Μπρβό παιδί μου, άφού έπέτυχες σίς έξετάσεις κράτησέ το !..

— Άπ' τήν ήμέρα που πέθανε ή γυναίκα σου, όλο στήν ταβέρνα σέ βλέπω.
— Το κάνω, φίλε μου, γιά νά παρηγορηθώ.
— Και θ' άργή' ης νά παρηγορηθής ;
— Ά, είμαι... άπαρηγόρητος !..

— Γιατί χθές άπουσίαζεσ από τό σχολείο μικρέ ;
— Έστ' τε, κύριε δάσκαλε, είχα σαράντα βαθμούς πυρετό.
— Έγώ, όμωσ σέ είδα που έτρεχεσ στο δρόμο.
— Έπήγαινα... νά φωνάξω τόν γιατρό !..

— Και όμωσ κάποτε 'μέ έλεγες «βασιλιάσ σου» !
— Ναι, αλλά όταν είδα ότι δέν ήξερες ούτε νά μαγειρεύης, όστε νά μου ράψης τά κουμπιά έγινα...δημοκρατικός !..

— Σέ ποιόν τά πές όλα αυτά τά λουλούδια ;
— Στή πεθερά μου.
— Ά, όστε πέθανε λοιπόν ;...

Δικαία άπορία:

— Κι' άλλο καπέλλο παράγγελεις ; Άπορώ τι τά κάνεις τόσα καπέλλα, άφού... δέν έχεις κεφάλι !..

Μόνον ή μελαχροινές...

Η κυρία.—Σήμερα τό πρωί είδα τόν γαλατά που σέ φιλούσε, καθώς έπερνεσ τό γάλα. Άπό αύριο λοιπόν, θά κατεβαίνω νά τό πέρνω έγώ.

Η δηλητέρια.—Μην έννοχίσθεσ, κυρία. Του γαλατά του άρέσουν μόνον ή μελαχροινές !..

Έκείνη.—Όταν παντρευτούμε θείεις νά πάρουμεσ ένα αυτοκίνητο ;

Έκείνος.—Βέβαια, έάν, έννοείται, ό κατέρας σου συγκαταστή γιά...

Έκείνη.—Ναι, ναι θά συγκαταστήθω...

Έκείνος.—Νά... μάς τό πληρώση !..